

## Over de Wet van Weber. <sup>1)</sup>

Het is bekend, dat WEBER het eerst de aandacht vestigde op het merkwaardige verschijnsel, dat de intensiteit van prikkel en gewaarwording niet evenredig met elkander toenemen. Ten einde de gewaarwording gelijkmatig sterker te maken, moest de prikkel ongelijk veel sterker vergroot worden. Als algemeene regel werd gevonden, dat de toename van den prikkel, die noodzakelijk is om een verschil in gewaarwording te bewerken, altijd dezelfde breuk is van den prikkel, die reeds aanwezig was.

FECHNER ging echter veel verder, en bepaalde zich niet alleen tot de intensiteit der prikkels, maar wilde ook de intensiteit der gewaarwordingen meten. Hij meende, dat de intensiteiten van twee gewaarwordingen zich tot elkander zouden verhouden, als de logarithmen van de prikkels, waardoor zij veroorzaakt worden.

Men gevoelt, dat tusschen beide opvattingen een groot verschil bestaat en dat de meening van FECHNER wel veel meer omvattend, maar tevens ook veel minder zeker is dan die van WEBER. Het zou immers nog wel mogelijk zijn de opvatting van WEBER door het experiment te bewijzen, omdat men de intensiteiten van de prikkels nauwkeurig kan meten en met elkander vergelijken; in verband hiermede kan men dan ook precies nagaan, welke verandering in den prikkel noodig is om eene bepaalde versterking in de gewaarwording te veroorzaken.

Het gaat echter moeilijk om op dezelfde wijze de juistheid aan te toonen van de opvatting van FECHNER, omdat men niet in staat is precies de intensiteit van eene gewaarwording te bepalen. Het is niet mogelijk door het experiment aan te toonen, dat er een logarithmische verhouding bestaat tusschen de inten-

<sup>1)</sup> Vervolg van „Prikkel en gewaarwording”. Zie dit Orgaan, Jaargang 1909/1910 bladz. 1—21.